

CS

CS

CS

KOMISE EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ

V Bruselu dne 17.03.2005
KOM(2005)91 v konečném znění

2005/0018(CNS)

Návrh

RÁMCOVÉHO ROZHODNUTÍ RADY

**o zohlednění odsuzujícího rozhodnutí mezi členskými státy Evropské unie při novém
trestním řízení**

(předložena Komisí)

DŮVODOVÁ ZPRÁVA

1. Úvod

Tento návrh navazuje na Bílou knihu o výměně informací o odsouzeních v trestních věcech a o jejich účinku v Evropské unii. Tato Bílá kniha ověřila podmínky pohybu a využití informací o odsouzeních na území Unie a definovala dvě osy činnosti Evropské unie do budoucna: zlepšit pohyb informací a zajistit, aby byly účinné mimo odsuzující členský stát, zejména aby se předešlo dalším porušením zákona, a v případě dalších odsouzení.

Na první případ se vztahuje návrh rozhodnutí o vytvoření počítačového systému výměny informací o odsouzeních v trestních věcech, který Komise hodlá předložit v prvním pololetí roku 2005. Tento návrh se týká druhého případu. Pokud členské státy nebudou schopny zohlednit předávané informace, zlepšení ve sdělování informací tím utrpí. Naopak skutečnost, že se mohou využívat sdělované informace, by měla být pádným důvodem ke zlepšení výměny informací.

Zásada vzájemného uznávání, která byla předložena na závěr zasedání Evropské rady v Tampere jakožto „základ“ soudní spolupráce jak ve věcech občanskoprávních, tak ve věcech trestních, byla zahrnuta do programu opatření, který Rada přijala v prosinci roku 2000¹.

Opatření č. 2 uvedeného programu vyžaduje „přijetí jednoho nebo více nástrojů, kterým(i) se zavede zásada, podle níž soud v jednom členském státu musí být schopen zohlednit pravomocná trestní rozhodnutí vydaná v ostatních členských státech, aby posoudil pachatelovu trestní minulost, aby vzal v úvahu recidivu a aby určil povahu trestů a možné způsoby výkonu trestu“.

Účelem tohoto návrhu rámcového rozhodnutí je dosažení cílů, které jsou stanoveny v druhém opatření programu; zároveň definuje podmínky, za nichž se může odsouzení vynesené v jiném členském státu zohlednit v rámci nového trestního řízení, které se týká jiných skutků. Zahrnuje rovněž řadu pravidel týkající se případného záznamu do evidence vnitrostátního rejstříku trestů o odsouzeních v jiném členském státě.

a) Zohlednění v rámci trestního řízení

Tabulka č. 5 v příloze Bílé knihy o výměně informací o odsouzeních v trestních věcech a o jejich účinku v Evropské unii ozřejmila podmínky, za nichž členské státy zohlední odsouzení v ostatních členských státech, a zdůrazňuje, že tato odsouzení nejsou často zohledněna nebo jen velice omezeně. Skutečnost, že rozhodnutí přijaté v jiném členském státě nemá stejné účinky, je v rozporu se zásadou vzájemného uznávání a občany Evropské unie staví do nerovného postavení při případných dalších trestních stíháních podle místa prvního stíhání a stíhání následujících. Z tohoto důvodu je nezbytné, aby v této oblasti Unie vyvíjela legislativní činnost.

Účelem tohoto návrhu je však pouze zohlednění předchozího odsouzení v rámci trestního řízení za různé skutky. Nedotýká se tedy zásady „ne bis in idem“, kterou se budou zabývat jiné dokumenty.

Tato otázka se rovněž odlišuje od obecné problematiky výkonu trestu v jiném členském státě, než v tom, který uložil trest. Členský stát nesmí předat k výkonu trestu uloženého v jiném členském státě, nýbrž z něj jen při novém řízení vyvodit důsledky. Již se nejedná o sladění účinků předcházejících odsouzení v každém členském státu; tyto účinky se i nadále řídí

¹ Úř. věst. C 12, 15.1.2001, s. 10.

vnitrostátními právními předpisy. Uplatňování zásady vzájemného uznávání zde naopak vede k tomu, že odsouzení v jiném členském státě mají stejnou váhu a že mají stejné účinky jako předchozí odsouzení na vnitrostátní úrovni. Jinými slovy zavádí „zásadu rovnoprávnosti“ rozhodnutí jiného členského státu s odsouzením na vnitrostátní úrovni a ponechává prostor na to, aby se důsledky z této zásady vyvodily na základě vnitrostátních právních předpisů.

Předchozí odsouzení v trestních věcech mohou mít na vnitrostátní úrovni účinky při novém trestním řízení, a to před jeho zahájením, během něj a po něm, zejména při výkonu rozhodnutí. Tento návrh se týká těchto různých etap řízení.

Podle vnitrostátních právních předpisů mohou být účinky čistě skutkové povahy (v tomto případě je na příslušných orgánech, a zejména na soudních orgánech, aby podle svého uvážení z předchozích odsouzení vyvodily důsledky) nebo mohou být upraveny právními předpisy (, podle nichž se například může vyžadovat zvýšení trestní sazby nebo zpřísnění režimu, jemuž jsou recidivisté podrobeni). Je v pravomoci členských států, aby přijaly vnitrostátní právní předpisy umožňující zrovnoprávnit odsouzení v jiných členských státech s odsouzeními na vnitrostátní úrovni a aby tato odsouzení měla stejné účinky, ať už tyto účinky jsou jakékoli povahy.

Předloha rámcového rozhodnutí mimo jiné stanoví povinné či nepovinné důvody, které opravňují k tomu, aby se nezohledňovalo odsuzující rozhodnutí přijaté v jiném členském státu.

b) Záznam do evidence rejstříku trestů o odsouzení v jiném členském státu

Některé členské státy zaznamenávají do evidence svého rejstříku trestů odsouzení v jiných členských státech týkající se jejich státních příslušníků, případně občanů s trvalým pobytem v daném státě, a přejí si tento stav zachovat. V návrhu rámcového zákona jsou některá ustanovení, která mají zavést společná pravidla pro záznam do evidence rejstříku trestů, aby se v této oblasti předešlo přílišným rozdílům, které by mohly odsouzené osoby poškodit. Nicméně členským státům, které nečiní žádné záznamy do evidence rejstříku trestů, neukládá, aby změnilly své právní předpisy.

2. Právní základ

Právním základem tohoto návrhu je článek 31 Smlouvy o Evropské unii ve znění Niceské smlouvy, který upravuje společný postup v oblasti soudní spolupráce v trestních věcech, a čl. 34 odst. 2 písm. b) této smlouvy.

3. Finanční výkaz

Provádění tohoto návrhu rámcového rozhodnutí s sebou neponese žádné dodatečné provozní náklady z rozpočtů členských států nebo z obecného rozpočtu Evropské unie.

4. Výklad jednotlivých článků

Článek 1 – Předmět rámcového rozhodnutí

Tento článek vymezuje předmět tohoto rámcového rozhodnutí, tj. definování podmínek, za nichž se může odsouzení v jiném členském státu zohlednit v rámci trestního řízení proti též osobě za jiné skutky.

Odstavec 2 zdůrazňuje, že tímto zohledněním se nemění nic na skutečnosti, že je třeba dodržovat základní práva a základní právní zásady, které stvrzuje článek 6 Smlouvy o Evropské unii. Tento odstavec je převzat z rámcového rozhodnutí o evropském zatýkacím rozkazu a o postupech předávání mezi členskými státy.

Článek 2 - Definice

V tomto článku jsou dvě definice.

Definice pojmů „rejstřík trestů“ a „odsouzení“ odpovídají definicím, které jsou uvedeny v návrhu rozhodnutí o výměně informací z rejstříku trestů, který Komise přijala dne 13. října 2004². Tyto definice se však neobjevují ve znění, které jako první v obecné rovině Rada v prosinci 2004 projednávala. V definici pojmu „odsouzení“ se zohledňuje pojem trestného jednání, jak vyplývá z použití článku 51 a 52 Prováděcí úmluvy schengenské dohody z roku 1990 a z Úmluvy o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie ze dne 29. května 2000³. Je v souladu s obvyklou oblastí působnosti vzájemné soudní pomoci a umožňuje do oblasti působnosti tohoto rámcového rozhodnutí zahrnout rozhodnutí smíšené povahy – ve správních a trestních věcech, která v některých členských státech existují. Cílem tohoto kroku je zejména do oblasti působnosti tohoto rámcového rozhodnutí zahrnout porušení dopravních předpisů (jsou-li „správní/trestní“ povahy), v jejichž případě je zvláště důležité být informován o předchozích porušeních zákona. Přijaté definice by měla být záměrně restriktivní, aby se vztahovala pouze na odsouzení v užším smyslu, tzn. pouze na pravomocná rozhodnutí trestních soudů (nebo která by soudy bývaly mohly vydat, pokud jde o porušení zákona „ve správních/trestních věcech“) a jež mohou být ve všech členských státech považována za odsouzení. Je bezpochyby možné, že v rámci vnitrostátních právních předpisů existují účinky jiných typů rozhodnutí (například smírcí rozhodnutí státního zástupce). Členským státům, které by chtěly přiznat stejné účinky tomuto typu rozhodnutí, byla-li přijata v jiném členském státě a jsou-li o nich informovány, nic nebrání, aby tak učinily. Na tento případ se však rámcové rozhodnutí nevztahuje.

„Rejstřík trestů“ je vnitrostátní rejstřík, do jehož evidence se zaznamenávají tato odsouzení. Některé státy mohou mít více těchto rejstříků.

Článek 3 – Zohlednění odsouzení v jiném členském státě při novém trestním řízení

V tomto článku je formulována stěžejní zásada rámcového rozhodnutí, podle níž odsouzení v jiném členském státu musí mít stejné účinky jako odsouzení na vnitrostátní úrovni. Jak již bylo zdůrazněno, jeho cílem v žádném případě není uvádět v soulad účinky předchozích odsouzení v každém členském státu, které se i nadále řídí výhradně vnitrostátními právními předpisy.

Aby se vyloučily případy porušení zásady „non bis in idem“, kterými se budou zabývat jiné návrhy Komise, v rámcovém rozhodnutí se upravují účinky předchozích odsouzení při trestním řízení **za jiné skutky**.

² KOM(2004) 664.

³ Úř. věst. C 197, 12.7.2000, s. 1.

Předchozí odsouzení v trestních věcech mohou mít účinky na různé fáze nového trestního řízení:

- ve fázi před zahájením trestního řízení mohou předchozí odsouzení ovlivnit například použití procesních pravidel, určení trestnosti spáchaných skutků nebo rozhodnutí týkající se vyšetřovací vazby;
- během samotného řízení mohou mít předchozí odsouzení vliv například na to, jaký příslušný soudní orgán se bude věcí zabývat, a častěji na povahu a výši trestu (například upuštění od potrestání nebo v nemnoha případech uložení podmíněného trestu, uložení přísnějšího trestu, použití absorpčního nebo adičního principu ukládání trestu);
- v případě nového odsouzení, mohou mít předchozí odsouzení vliv na stanovení pravidel, kterými se budou řídit podmínky pro výkon trestu (například podle absorpčního nebo adičního principu ukládání trestu, možnost snížení trestu nebo předčasného propuštění).

Rámcové rozhodnutí má za cíl zohlednit předchozí odsouzení v každém stádiu trestního řízení, a to v souladu s vnitrostátními právními předpisy.

Šetření Komise (viz příloha Bílé knihy o výměně informací o odsouzeních v trestních věcech a o jejich účinku v Evropské unii) ukazují, že účinky předchozích odsouzení se velmi liší v závislosti na vnitrostátních právních systémech. V některých členských státech představuje předchozí odsouzení pouhý fakt a záleží na volném uvážení příslušných orgánů, zda je při vydání svého rozhodnutí zohlední. V jiných členských státech je upraveno ukládání trestů recidivistům, v jehož rámci má předchozí odsouzení určité právní účinky, které nezávisí na volné úvaze příslušných orgánů.

V prvním případě by skutečnost, že se zohlední odsouzení v jiném členském státě, neměla způsobovat velké potíže, neboť se bude jednat o jeden ze skutkových prvků. Z tabulky č. 5, která je součástí přílohy Bílé knihy, ostatně vyplývá, že členské státy, které nejsou seznámeny s právním rámcem recidivy, přisuzují účinky odsouzením častěji než jiné členské státy, které považují odsouzení za čistě skutkový prvek.

V druhém případě budou členské státy muset stanovit podmínky, za nichž bude mít odsouzení v jiném členském státě stejné účinky. Vnitrostátní úprava recidivy je totiž často velice úzce propojena se skutkovými podstatami trestných činů a trestů, které existují na vnitrostátní úrovni, například ve všech případech, kdy existují systémy zvláštní recidivy (opětovné spáchání téhož trestného činu, například recidiva při obchodování s drogami nebo recidiva v případě krádeže). V těchto případech je v pravomoci členských států, aby přijaly všechna nezbytná opatření, kterými zajistí, že odsouzení v jiných členských státech budou zohledněna.

Článek 4 – Povinné důvody pro nezohlednění odsouzení v jiném členském státu

V tomto článku se uvádějí čtyři situace, ve kterých odsouzení v jiném členském státu nebude moci být zohledněno. První tři situace, které jsou uvedeny v jiných dokumentech Unie, se týkají případů zásady „non bis in idem“, promlčení trestního stíhání nebo uložení trestu a případů amnestie/udělení milosti, pokud by trestní stíhání pro daný skutek mohlo být vedeno i podle trestních předpisů daného členského státu podle jeho trestního zákona. Čtvrtý předpoklad se týká situací, ve kterých by používání vnitrostátních pravidel, která upravují záznamy do vnitrostátního rejstříku trestů, vedlo k vymazání odsouzení z evidence rejstříku trestů.

Článek 5 – Nepovinné důvody pro nezohlednění odsouzení v jiném členském státu:

Vedle důvodů uvedených v článku 4, které jsou povinné, se budou moci členské státy rovněž rozhodnout nezohledňovat odsouzení v jiném členském státě, a to za těchto dvou okolností:

První je nyní již obvyklá v listinách o vzájemném uznávání a týká se dvojí trestnosti. Členský stát nebude muset zohledňovat odsouzení v jiném členském státu, pokud se jedná o odsouzení pro spáchání trestného činu trestný čin, jehož skutková podstata v jeho vnitrostátních právních předpisech neexistuje. Tato možnost je však omezena, pokud bylo první odsouzení za jeden z trestných činů, které jsou uvedeny na seznamu, jenž je součástí rámcového rozhodnutí o vzájemném uznávání peněžitých trestů. Jakmile dojde k odsouzení za trestný čin spadající do jedné z kategorií uvedených v seznamu, nebude moci být pominuto při dalším řízení vzhledem k tomu, že se použije zásada dvojí trestnosti. Komise se v tomto případě rozhodla, že se bude přidržovat obsáhlejšího seznamu, který je relevantnější než omezený seznam rámcového rozhodnutí o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání, neboť zahrnuje zejména porušení dopravních předpisů, kategorie trestných činů, u nichž je třeba brát recidivu zvláště v úvahu.

Je rovněž možné nezohledňovat odsouzení v trestní věci v jiném členském státu v případě, kdy skutečnost, že k tomuto odsouzení došlo v jiném právním systému, znamená pro dotyčnou osobu, že se s ní v dalším řízení bude zacházet přísněji, než kdyby byla odsouzena v rámci vnitrostátního právního systému. Toto ustanovení by mělo zabránit tomu, aby se s osobou, která byla odsouzena v jiném členském státě, zacházelo hůře než s osobou odsouzenou vnitrostátním orgánem, jedná-li se o stejné trestné činy. Jako příklad nám může sloužit situace, kdy v jednom členském státě byla osoba odsouzena a byl jí za stejné trestné činy vyměřen trest, který přesahuje horní hranici trestní sazby v druhém členském státě. Pokud bude mít výše trestu pro dotyčnou osobu v druhém členském státu negativní právní účinky (například použití přísnějších procesních pravidel), které by v tomto členském státě nemohly nastat, pokud by se použily jeho právní předpisy (a tudíž i maximální výše trestu), první rozhodnutí nebude muset být zohledněno, neboť skutečnost, že bylo přijato v jiném právním systému a že vyžaduje nejvyšší možnou sazbu, již pro dotyčnou osobu znamená nepříznivější stav.

Článek 6 – Záznam do evidence rejstříku trestů o odsouzení v jiném členském státě a na vnitrostátní úrovni převod odsouzení v jiném členském státě

Tento článek se vztahuje pouze na zvláštní situaci, kdy členské státy do evidence svého rejstříku trestů zaznamenávají odsouzení v jiném členském státu vůči svým státním příslušníkům nebo občanům s trvalým pobytem. Členskými státům, které podle svých vnitrostátních právních předpisů nezaznamenávají odsouzení v jiných státech, neukládá žádnou povinnost.

Odstavec 1 zavádí zásadu, podle které zaznamenaný trest musí odpovídat trestu uloženému v odsuzujícím členském státu, a to včetně situace, kdy tento trest za stejné skutky převyšuje horní hranici trestní sazby v členském státu, kde se trest zaznamenává. Komise se totiž domnívá, že v tomto případě se musí při záznamu dodržet trest uložený v odsuzujícím členském státě, i když výše trestu neodpovídá pravidlům státu, kde se trest zaznamenává. Jedná se zde totiž o to, aby byla zajištěna průhlednost všech okolností týkajících se uloženého trestu, který by ostatně mohl být pro dotyčnou osobu příznivý, zejména v případech, kdy by mohla mít prospěch z absorpce trestů. Naopak odlišná bude situace, pokud byl trest změněn na trest s nižší sazbou, což by mohlo nastat při jeho výkonu v členském státě, ve kterém se trest zaznamenává. Cílem tohoto rámcového rozhodnutí však není vyjadřovat se k podmínkám, za nichž k případné změně trestu může dojít.

Odstavec 2 zavádí obecné pravidlo, podle kterého není možné, aby se na základě záznamu do evidence vnitrostátního rejstříku trestů o odsouzení v jiném členském státě zacházelo s dotyčnou osobou hůře, než kdyby bylo k odsouzení došlo na vnitrostátní úrovni.

Odstavec 3 stanoví, že členský stát, jehož je odsouzený občanem nebo v němž má trvalé bydliště, který zaznamená odsouzení v jiném členském státě, musí ve svém vnitrostátním rejstříku trestů zohlednit události, ke kterým došlo později a které odsouzení ovlivňují v členském státě, kde k odsouzení došlo a kterému jsou tyto události mu známy, pokud nejsou vnitrostátní právní předpisy pro odsouzeného výhodnější. Záznam o stejném odsouzení do evidence více vnitrostátních rejstřících trestů vede totiž často k tomu, že se používají různé právní předpisy. Cílem tohoto článku je co nejvíce sjednotit právní předpisy, které se budou při odsouzení používat, přičemž budou co nejvíce zachována práva dotyčné osoby, neboť se bude postupovat podle právních předpisů státu, které jsou pro něj nejpříznivější.

Článek 7 - Vztahy k jiným právním aktům

Tento článek stanoví, že ve vztazích mezi členskými státy toto rámcové rozhodnutí nahrazuje ustanovení článku 56 Úmluvy ze dne 28. května 1970 o mezinárodní platnosti trestních rozsudků. Toto ustanovení má totiž za cíl zohlednit předchozí odsouzení v jiném státu.

Článek 8 - Provádění

Tento článek členským státům ukládá, aby do 31. prosince 2006 přijaly opatření nezbytná k dosažení souladu s tímto rámcovým rozhodnutím a aby Komisi a generálnímu sekretariátu Rady sdělily znění ustanovení, kterými ve svých vnitrostátních právních předpisech provedou závazky, které z rámcového rozhodnutí vyplývají. V této souvislosti bude zvláštní pozornost věnována ustanovením článku 3, na která se podle vnitrostátních právních předpisů členských států týkajících se zohledňování předchozích odsouzení mohou vztahovat prováděcí opatření nejrůznějšího dosahu.

Stanoví, že Komise nejpozději do 31. prosince 2007 předloží Evropskému parlamentu a Radě zprávu o užití rámcového rozhodnutí.

Článek 9 - Vstup v platnost

Tento článek stanoví, že toto rozhodnutí nabývá platnosti dnem vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Návrh

RÁMCOVÉHO ROZHODNUTÍ RADY**o zohlednění odsuzujícího rozhodnutí mezi členskými státy Evropské unie při novém trestním řízení**

RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o Evropské unii, a zejména na článek 31 a čl. 34 odst. 2 písmeno b) této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise⁴,

s ohledem na stanovisko Evropského parlamentu⁵,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Evropská unie si dala za cíl udržet a rozvíjet prostor svobody, bezpečnosti a práva. Tento cíl předpokládá, že informace týkající se rozhodnutí o odsouzeních v členských státech se mohou zohledňovat mimo odsuzující členský stát, aby se předešlo dalším trestným činům, a při případných dalších odsouzeních.
- (2) V souladu se závěry zasedání Evropské rady v Tampere přijala Rada dne 29. listopadu 2000 program opatření, kterým se má provádět zásada vzájemného uznávání trestních rozhodnutí.⁶ Opatření č. 2 programu vyžaduje „přijetí jednoho nebo více nástrojů, kterým(i) se zavede zásada, podle níž soud v jednom členském státu musí být schopen zohlednit konečná trestní rozhodnutí vydaná v ostatních členských státech, aby posoudil pachatelovu trestní minulost, aby vzal v úvahu recidivu a aby určil povahu trestů a možné způsoby výkonu trestu“. Cílem tohoto rámcového rozhodnutí je definovat podmínky, za nichž se může odsouzení vynesené v jiném členském státu zohlednit v rámci trestního řízení proti též osobě v jiném členském státu za jiné skutky.
- (3) V některých členských státech mají účinky trestní odsouzení v jiných členských státech účinky, zatímco jiné členské státy zohledňují pouze rozhodnutí o odsouzení vydaná na vnitrostátní úrovni. K nápravě této situace je vhodné, aby se občanům Evropské unie zajistilo rovné zacházení.
- (4) Je vhodné zavést zásadu, podle níž odsuzující rozhodnutí vydané v jednom členském státu musí mít v jiných členských státech stejné účinky jako odsouzení na vnitrostátní úrovni, ať už se v rámci vnitrostátního právního řádu jedná o skutkové nebo právní účinky. Toto rámcové rozhodnutí si však neklade za cíl uvést v soulad důsledky předchozích odsouzení v různých právních řádech.
- (5) Účinky rozhodnutí o odsouzení v jiných členských státech musí být stejné jako účinky rozhodnutí vydaných na vnitrostátní úrovni, ať se jedná o fázi před trestním řízením,

⁴ Úř. věst. C [...], [...], s. [...].

⁵ Úř. věst. C [...], [...], s. [...].

⁶ Úř. věst. C 12, 15.1.2001, s. 10.

o samotné trestní řízení nebo o výkon rozhodnutí. Existují-li ve vnitrostátních právních předpisech právní následky vyplývající z předchozího odsouzení, musí se ve vnitrostátních právních předpisech, jimiž se provádí, určit, do jaké míry mají rozhodnutí vydaná v jiném členském státu stejné účinky.

- (6) Případný záznam do evidence rejstříku trestů jednoho členského státu o odsouzení v jiném členském státu vůči jeho státním příslušníkům nebo občanům s trvalým pobytem se musí řídit stejnými pravidly, jako kdyby se jednalo o odsuzující rozhodnutí na vnitrostátní úrovni a nesmí dojít k tomu, aby se s osobami, které byly odsouzeny v jiném členském státě, zacházelo hůře, než s osobami, které byly odsouzeny vnitrostátními soudy.
- (7) Tímto rozhodnutím se nahradí ustanovení týkající se zohlednění odsouzení v trestních věcech, jež jsou součástí Úmluvy ze dne 28. května 1970 o mezinárodní platnosti trestních rozsudků.
- (8) Toto rozhodnutí je v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 2 Smlouvy o Evropské unii a v článku 5 Smlouvy o založení Evropského společenství, neboť má za cíl více sjednotit právní předpisy členských států, čehož členské státy nemohou uspokojivě dosáhnout, pokud budou jednat jednostranně, ale vyžaduje to společný postup na úrovni Evropské unie. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou ve výše uvedeném článku toto rámcové rozhodnutí nepřekračuje rámec toho, co je nezbytné pro dosažení uvedeného cíle.
- (9) Toto rozhodnutí je v souladu se základními právy a zásadami uznanými v článku 6 Smlouvy o Evropské unii a potvrzenými Listinou základních práv Evropské unie,

PŘIJALA TOTO RÁMCOVÉ ROZHODNUTÍ:

Článek 1 Předmět

1. Cílem tohoto rámcového rozhodnutí je stanovení podmínek, za nichž členský stát při novém trestním řízení vůči téže osobě zohledňuje odsouzení této osoby za jiné skutky a tato odsouzení zaznamenává do evidence svého rejstříku trestů.
2. Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost dodržovat základní práva a základní právní zásady, které stvrzuje článek 6 Smlouvy o Evropské unii.

Článek 2 Definice

Pro účely tohoto rámcového rozhodnutí se rozumí:

- a) „odsouzením“ každé pravomocné rozhodnutí trestního soudu nebo správního orgánu, proti jejichž rozhodnutí může být u příslušného soudního orgánu podán opravný prostředek, zejména v oblasti trestního práva, který uznal vinnými osoby trestnými činy, nebo činy, které jsou trestné podle vnitrostátního práva jako porušení právních předpisů.
- b) „rejstříkem trestů“ vnitrostátní rejstřík, nebo vnitrostátní rejstříky, do jejichž evidence se zaznamenávají odsouzení v souladu s vnitrostátním právem;

Článek 3

Zohlednění odsouzení v novém trestním řízení v jiném členském státě

1. V každém členském státě mají podle pravidel, která tento stát určí, odsouzení v jiných členských státech při novém trestním řízení pro jiné skutky stejné právní účinky jako odsouzení na vnitrostátní úrovni.
2. Odstavec 1 se použije ve fázi před zahájením trestního řízení, během samotného trestního řízení a při výkonu trestu, zejména pokud jde o použitelná procesní pravidla, včetně pravidel týkajících se vyšetřovací vazby, kvalifikace trestného činu, druhu a výše uloženého trestu nebo pravidel, kterými se řídí výkon rozhodnutí.

Článek 4

Povinné důvod pro nezohlednění odsuzujícího rozhodnutí vydaného v jiném členském státu

Odsouzení v jiném členském státu se nezohledňují v těchto případech:

- a) je-li rozhodnutí v rozporu se zásadou „non bis in idem“
- b) pokud by podle vnitrostátních právních předpisů bylo trestní stíhání v okamžiku odsouzení promlčeno a pokud by trestné činy mohly být stíhány tímto členským státem podle vlastního trestního práva;
- c) pokud se na trestný čin, za který došlo k odsouzení, vztahuje amnestie a pokud by členský stát měl pravomoc tento trestný čin stíhat podle vlastního trestního práva;
- d) pokud by používání vnitrostátních pravidel, která upravují záznamy do evidence vnitrostátního rejstříku trestů, vedlo k vymazání odsouzení z evidence rejstříku trestů.

Článek 5

Nepovinné důvody pro nezohlednění odsuzujícího rozhodnutí vydaného v jiném členském státu

1. Rozhodnutí o odsouzení vydaná v jiném členském státu se nemusí zohledňovat, pokud skutky, za které se odsuzuje, nejsou v právních předpisech členského státu trestným činem.

První pododstavec se nepoužije na tyto kategorie trestných činů:

- účast na zločinném spolčení
- terorismus
- obchod s lidmi
- pohlavní vykořisťování dětí a dětská pornografie
- nedovolený obchod s omamnými a psychotropními látkami
- nedovolený obchod se zbraněmi, střelivem a výbušninami
- korupce
- podvody, včetně podvodů postihujících zájmy Evropských společenství ve smyslu Úmluvy ze dne 26. července 1995 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství
- praní výnosů z trestné činnosti

- padělání měny včetně eura
- počítačová trestná činnost
- trestné činy proti životnímu prostředí, včetně nedovoleného obchodu s ohroženými druhy živočichů a odrůdami rostlin
- napomáhání při nedovoleném překročení státní hranice a nedovoleném pobytu
- vražda, těžké ublížení na zdraví
- nedovolený obchod s lidskými orgány a tkáněmi
- únos, omezování osobní svobody a braní rukojmí
- rasismus a xenofobie
- organizovaná nebo ozbrojená loupež
- nedovolený obchod s kulturními statky, včetně starožitností a uměleckých děl
- podvod
- vydírání a vymáhání peněz za ochranu
- výroba padělků a nedovolených napodobenin
- padělání veřejných listin a obchodování s nimi
- padělání platebních prostředků
- nedovolený obchod s hormonálními látkami a jinými prostředky na podporu růstu
- nedovolený obchod s jadernými nebo radioaktivními materiály
- obchod s odcizenými vozidly
- znásilnění
- žhářství
- trestné činy spadající do příslušnosti Mezinárodního trestního soudu
- únos letadla nebo plavidla
- sabotáž
- jednání, které je porušením dopravních předpisů, včetně porušení předpisů o době řízení a době odpočinku řidičů a předpisů o přepravě nebezpečných věcí
- pašování zboží
- porušení práv duševního vlastnictví
- výhrůžky a akty násilí proti jednotlivcům, a to i v průběhu sportovních akcí
- zločinný vandalismus
- krádež
- trestné činy prokázané odsuzujícím členským státem a na něž se vztahují prováděcí povinnosti vyplývající z nástrojů přijatých v souladu se Smlouvou o založení Evropského společenství nebo podle hlavy VI Smlouvy o Evropské unii.

2. Aniž jsou dotčena ustanovení odstavce 1, rozhodnutí o odsouzení vydaná v jiném členském státu se rovněž nemusí zohledňovat, pokud skutečnost, že byla vydána

v jiném členském státu, znamená při novém trestním řízení za jiné skutky, že by se s dotyčnou osobou zacházelo hůře, než při odsouzení vnitrostátním soudem.

Článek 6

Záznam do evidence vnitrostátního rejstříku trestů o odsouzení v jiném členském státu

1. Pokud členský stát do svého rejstříku trestů zaznamenává odsouzení v jiném členském státu, zaznamenaný trest musí odpovídat skutečně uloženému trestu, ledaže by byl trest skutečně upraven v souvislosti s jeho výkonem v členském státě, kde se zaznamenává.
2. Jestliže se podle vnitrostátních právních předpisů odsouzení v jiných členských státech proti státním příslušníkům nebo občanům s trvalým pobytem zaznamenávají do vnitrostátního rejstříku trestů na základě pravidel, která upravují záznamy, případných změn nebo výmazu zanesených záznamů, se nemůže s dotyčnou osobou zacházet hůře, než kdyby byla odsouzena vnitrostátním soudem.
3. Jakákoli změna nebo výmaz záznamu v odsuzujícím členském státě vyžaduje výmaz nebo stejnou změnu v členském státě, jehož je odsouzený státním příslušníkem nebo v němž má trvalé bydliště, pokud tento členský stát odsouzení zaznamenal a pokud byl informován o změně nebo výmazu, pokud v právních předpisech tohoto státu nejsou ustanovení pro odsouzenou osobu příznivější.

Článek 7

Vztahy k jiným právním aktům

1. Aniž je dotčeno jejich používání mezi členskými státy a třetími státy, toto rámcové rozhodnutí mezi členskými státy nahrazuje ustanovení článku 56 Haagské úmluvy ze dne 28. května 1970 o mezinárodní platnosti trestních rozsudků.

Článek 8

Provádění

1. Členské státy přijmou opatření nezbytná pro dosažení souladu s tímto rámcovým rozhodnutím nejpozději do 31. prosince 2006.
2. Členské státy sdělí generálnímu sekretariátu Rady a Komisi znění ustanovení, kterými se v jejich vnitrostátních právních předpisech provedou závazky vyplývající z tohoto rámcového rozhodnutí.
3. Na základě informací předaných generálním sekretariátem Rady Komise nejpozději 31. prosince 2007 předloží Evropskému parlamentu a Radě zprávu o užití tohoto rámcového rozhodnutí, ke které případně přiloží legislativní návrhy.

Článek 9

Vstup v platnost

Toto rámcové rozhodnutí vstupuje v platnost dnem vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

V Bruselu dne

*Za Radu
předseda/předsedkyně*